

[Kristian Kristensen.]

udtaler håbet om, at man i den henseende vil tage ved lære af det gode eksempel, Grønland her giver os.

Aksel Larsen: Det er umiskendeligt, at med den ærede foregående ordførers tale fik vi ligesom en hjemlig og hyggelig atmosfære ind i tinget. Jeg har været medlem af tinget i mange år, og det er meget sjældent hændt, at retsforbundet har blandet sig i debatten, uden at det er lykkedes deres vekslende ordførere at bringe spørgsmålet grundskyld ind i forhandlingen. Men hvad man end kan vente sig fra den side, så var det sidste, jeg ventede, dog, at man skulle bringe spørgsmålet om grundskyld ind i debatten om et lovforslag som dette. Det lykkedes imidlertid, og nu er det altså ved at blive hyggeligt. Efter at retsforbundet faktisk i længere tid har været noget tilbageholdende med her fra talerstolen at agitere for grundskyld, er der altså nu et medlem af retsforbundets gruppe, der giver sig til at tale om grundskyld i forbindelse med et lovforslag, der tilsigter at skaffe den grønlandske landskasse penge til sociale og lignende formål. Jeg vil ikke indlede nogen grundskyldsdebat med det ærede medlem på den givne foranledning, men kun udtrykke tvivl om, hvorvidt spørgsmålet overhovedet er aktuelt, kun udtrykke tvivl om, hvorvidt der overhovedet købes og sælges grunde i Grønland, samt om hvorvidt grundskyld har nogen stor interesse på indlandsisen og slige steder, men måske får vi oplysning fra mere sagkyndig side om disse forhold.

Der var i øvrigt en anden ting i det ærede medlems tale, der var interessant, nemlig hans ubeherskede glæde over, at de foreslåede afgiftsforhøjelser, hvis de bliver gennemført, ikke skal indregnes i pristallet for tjenestemænd og arbejdere i Grønland. Deres lønninger må ikke forhøjes af den grund, og det ærede medlem benyttede lejligheden til at slå et slag for, at dette princip også gennemføres hernede. Det er rart at få at vide, dels at retsforbundet benytter lejligheden til at tale om grundskyld, når det var andre ting, der skulle tales om, dels at retsforbundet — eller en del af partiet — stadig væk nærer et temmelig fanatisk had til lønmodtagerne og ønsker

at reducere deres lønninger mest muligt.

Det foreliggende lovforslag drejer sig imidlertid om at skaffe midler til den grønlandske landskasse. Det er indlysende for mit parti, at den grønlandske landskasse med de stigende udgifter, der forekommer, ikke vil kunne klare sig med de indtægter, man hidtil har rådet over, og problemet er altså at skaffe stigende indtægter. På sin vis kunne jeg sige, at vi ikke kan have noget imod disse forhøjede indførselsafgifter, men jeg vil dog alligevel henstille, at man overvejer, om der ikke findes andre metoder, hvorved man kan skaffe den grønlandske landskasse de nødvendige indtægter. Det er ikke ubetinget tiltalende, at det skal gøres ved indirekte beskatning, således som det her foreslås. Hvis man ikke vil gå anden vej end den her foreslåede, må jeg dog erkende, at de varegrupper, man har udvalgt, gør noget til at dæmpe den betænkelighed, man kunne føle ved at se yderligere indirekte afgift pålagt.

Det, det drejer sig om, er spiritus, tobak, sukker og lignende produkter, og da den sidste ærede ordfører ikke har forstået det, skal jeg gerne, selv om det ærede medlem hr. Carl P. Jensen vel egentlig har førsteprioritet til at korrigere det, gøre opmærksom på, at sukker er et af de produkter, hvoraf man lettest kan fremstille alkohol. Det var det, det ærede medlem hr. Carl P. Jensen talte om, men jeg vil samtidig for egen regning sige, at der jo ikke er nogen tvivl om, at ganske vist er den grønlandske befolkning madmæssigt set kommet til at leve noget bedre i løbet af de senere år, men der er sket en forandring i spisevanerne i Grønland, som sikkert ikke ubetinget er et gode. Man kan tale meget om, at sukker er et værdifuldt næringsmiddel i et koldt klima, det forbrænder så hurtigt o. s. v., men jeg er nu selv bange for, at der spises for meget sukker i Grønland, og at det aldeles ikke er så sundt for Grønlænderne. Jeg tror, at hvis grønlænderne var i stand til at oprettholde en levevis, en spisevis, der principielt var på linje med forholdene dengang, da man tilfredsstillede sit vitaminbehov ved hjælp af matak o. lign., ville det være en fordel. Det er naturligvis et ernæringsmæssigt problem, som vi ikke kan klare i denne debat, men jeg har da forstået det sådan, at når man vil have taget en forhøjet